

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 244/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 9T/22/2019 zo 16. júla 2020 a uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 3Tos/208/2025-315 z 23. decembra 2025 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 23. marca 2026 bez zastúpenia advokátom, ktorého žiada ustanoviť, namieta porušenie práva na spravodlivý proces rozsudkom okresného súdu a uznesením krajského súdu.
2. Sťažovateľovi bol ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom okresného súdu zo 16. júla 2020, proti ktorému sa vzdal práva podať odvolanie, uložený trest odňatia slobody na tri roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu štyri roky. Skúšobná doba plynula od 21. júla 2020 do 4. októbra 2021, kedy bol sťažovateľ vzatý do väzby v inej trestnej veci, keďže počas plynutia skúšobnej doby sa od júla do augusta 2021 dopustil pokračovacieho zločinu krádeže, za ktorý bol uznaný vinným rozsudkom z januára 2023. I proti tomuto druhému rozsudku, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody na štyri roky a osem mesiacov, sa sťažovateľ vzdal práva podať odvolanie. Výkon tohto trestu odňatia slobody má skončiť 5. júna 2026.
3. Okresný súd uznesením zo septembra 2025 podľa § 52 ods. 1 Trestného zákona rozhodol, že sťažovateľ vykoná trest odňatia slobody tri roky, ktorý mu bol uložený rozsudkom okresného súdu zo 16. júla 2020. Vychádzal z toho, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe dopustil nielen dvoch priestupkov, ale aj pokračovacieho zločinu krádeže, za ktorý bol uznaný vinným rozsudkom z januára 2023. Krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 12. februára 2026, zamietol sťažnosť sťažovateľa proti tomuto uzneseniu okresného súdu. Uviedol, že uznesenie okresného súdu bolo dostatočne zdôvodnené a vo veci sťažovateľa nebol

dôvod na predĺženie probačného dohľadu. Zdôraznil, že sťažovateľ sa krátko po začatí plynutia skúšobnej doby dopustil viacerými skutkami ďalšieho trestného činu a jeho súčasná životná situácia nie je relevantná, keďže rozhodujúce bolo len to, či počas skúšobnej doby viedol riadny život. Zdôraznil, že ďalšia trestná činnosť sťažovateľa nebola ojedinelým excesom, ale sústavným a opakovaným protiprávnym konaním, ktoré bolo prerušené až jeho vzatím do väzby v októbri 2021. Preto je bez významu skutočnosť, že sťažovateľ má vo výkone trestu dobré správanie.

II.

4. Sťažovateľ namieta, že súdy o neosvedčení sa v skúšobnej dobe rozhodli po uplynutí lehoty podľa § 52 ods. 1 a 2 Trestného zákona, podľa ktorého ak súd do roka od uplynutia skúšobnej doby neurobil rozhodnutie o nariadení nepodmienečného trestu odňatia slobody bez toho, že by na tom mal odsúdený vinu, má sa za to, že sa osvedčil. Namieta, že uznesenie krajského súdu z decembra 2025 mu bolo doručené s veľkým časovým odstupom. Uvádza, že ďalším rozsudkom okresného súdu z februára 2026, proti ktorému podal odvolanie, bol zrušený rozsudok okresného súdu z januára 2023 a okresný súd mu pri viazanosti zisteniami z tohto skoršieho rozsudku za všetky jeho skutky od júla 2021 do októbra 2021 uložil úhrnný a spoločný trest odňatia slobody. Podľa sťažovateľa súdy mali pri rozhodovaní o tom, či sa v skúšobnej dobe osvedčil, vyčkať na právoplatnosť rozsudku okresného súdu z februára 2026.

III.

5. V rozsahu proti rozsudku okresného súdu z júla 2020, proti ktorému sa sťažovateľ vzdal práva podať odvolanie, ústavná sťažnosť v rozpore s § 123 ods. 1 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neobsahuje žiadne konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Preto bola ústavná sťažnosť v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnutá, keďže nemá túto zákonom ustanovenú náležitosť. Nebol dôvod nedostatok tejto ústavnej sťažnosti odstraňovať postupom podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže ústavná sťažnosť je v rozsahu proti rozsudku okresného súdu z júla 2020 podaná zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnej súde a okrem toho je i nepripustná podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ proti rozsudku okresného súdu nepodal odvolanie, a tak nevyčerpal tento právny prostriedok, ktorý mu zákon priznáva na ochranu jeho základných práv a slobôd.

6. V rozsahu proti uzneseniu krajského súdu je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Nesprávne je východisko sťažovateľa, podľa ktorého súdy o neosvedčení sa v skúšobnej dobe rozhodli po uplynutí lehoty podľa § 52 ods. 1 a 2 Trestného zákona. Je tomu tak preto, že podľa § 50 ods. 1 tretej vety Trestného zákona skúšobná doba neplynie počas výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody a väzby. Sťažovateľ je od 5. októbra 2021 vo väzbe a výkone trestu odňatia slobody, pričom počas tohto obdobia až doteraz neplynula skúšobná doba stanovená v rozsudku z júla 2020 na štyri roky. Je tak vylúčené, že by súdy o neosvedčení sa sťažovateľa v skúšobnej dobe rozhodli po uplynutí lehoty stanovenej v § 52 ods. 1 a 2 Trestného zákona.

7. Porušenie ústavných práv sťažovateľa nemožno vyvodit' ani z toho, že okresný súd ďalším rozsudkom z februára 2026, proti ktorému podal sťažovateľ odvolanie, zrušil rozsudok z januára 2023 a pri viazanosti zisteniami z tohto skoršieho rozsudku sťažovateľovi za všetky jeho skutky od júla 2021 do októbra 2021 uložil úhrnný a spoločný trest. Nebol žiaden dôvod na to, aby súdy rozhodujúce o tom, či sa v skúšobnej dobe osvedčil, vyčkávali na právoplatnosť rozsudku okresného súdu z februára 2026. Je tomu tak preto, že už právoplatným rozsudkom z januára 2023 bolo rozhodnuté, že sťažovateľ sa počas plynutia skúšobnej doby od júla do augusta 2021 dopustil pokračovacieho zločinu krádeže. Zrušenie skoršieho rozsudku za súčasného uloženia úhrnného a spoločného trestu nemení nič na tom, že sťažovateľ sa počas skúšobnej doby dopustil pokračovacieho zločinu krádeže. Porušenie ústavného práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie napokon nemožno vyvodit' ani z toho, že ústavnou sťažnosťou namietané uznesenie krajského súdu z 23. decembra 2025 bolo sťažovateľovi doručené 12. februára 2026.

8. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Robert Šorl
predseda senátu